

Пощальонът с пухтене качи стълпалата до последния етаж. Не че обичаше да го прави, но само един поглед към стария асансьор го накара да избере качването по стълбите. Не само асансьорът, всичко в сградата изглеждаше занемарено и порутено. Затова пощальонът почти зяпна от изненада, когато вратата се отвори и зад нея се показаха оранжевите стени на малък, но светъл и модерен апартамент. На прага се усмихваше стройно луничаво момиче на единайсет, най-много на дванайсет години.

– Препоръчано писмо за госпожа Райт – съобщава задъхано пощальонът.

– Мамо, имаш писмо! – извика момичето към кухнята.

Почти веднага се появи жена на малко по-

вече от трийсет години, с рокля на червени, бели и сини райета и с две чаши чай в ръце.

– Един погнус тук, моля – погаде ѝ формуляр пощальонът.

Жената се засуети къде да остави чашите, погаде ги на пощальона, взе писмото и погнуса формуляра. След кратка суматоха кой да държи чашите, кой – писмото, и кой – документите, всичко си гойде на мястото. Чашите – при момичето, формуляра – в ръцете на пощальона, а писмото – в ръцете на младата жена, която с почуда гледаше адреса.

– Писмото е за теб, мила. Тук пише Емили Райт – обърна се тя към гъщеря си.

– Така ли? – изненада се момичето и се огледа къде да остави чашите, за да вземе писмото.

В този момент телефонът в джоба на жената завибрира усилено.

– Извинете – каза тя със сконфузена усмивка, измъкна го и го долени го ухото си. – Ало?... Проблем в офиса?

Внезапно откъм съседната врата се чу смразяващ вик.

– Пак започнаха! – сви рамене момичето и се скри към кухнята.

– Знаете ли, съседите ни... – прошепна жената на пощальона с извинителен тон, махна му за довиждане и затвори вратата.

Пощальонът въздъхна, прибра подписания формуляр в чантата си и бавно пое по стъпалата. Не бързаше да се озове в адския лондонски трафик, където трябваше да си проправя път сред огромни черни таксита, гигантски червени автобуси, натоварени с туристи, изникващи отвсякъде мотопеди и коли, хиляди коли, които се изсипваха всеки ден по улиците, превръщайки пощальонския му живот на велосипед в безкраен адски слалом. За миг си помисли, че може би ще е хубаво да зареже всичко и да отиде да живее на село...

В хладилника
има биолазаня.
Целувки

Мама

Довечера
има филм
за Шерлок
Холмс.
Не закъснявай!

Е.

Нашата
къща в Лондон

Носи писмо
за мен!

Емили отметна русия кичур коса от лицето си, допря една стъклена чаша до стената, долепи ухо до нея и се заслуша. Съседите им, семейство Трелони, бяха във вихъра на поредния разпален спор.

– Какво правиш?! – възкликна майка ѝ, докато подскачаше из стаята и се опитваше едновременно да говори по телефона, да си обуе обувките на висок ток и да си сложи червило.

– Не, не! Не на вас, разбира се! – каза тя в слушалката. – Никога не бих си позволила... Шефът ми – пошерна само с устни към гъщеря си.

– Сега му казва „Ще те удуша!“ – също толкова тихо Емили уведоми майка си за развоя на скандала в съседния апартамент. – И според мен въобще не се шегува!

– Да, да! Дайте ми гвайсет минути и ще съм при вас! – каза Линда в слушалката и после натисна копчето за край на разговора. – Емили, какво ти казах? Не е добре да подслушваш! – обърна се тя към гъщеря си.

– Опитвам се да предотвратя престъпление, мамо...

Откакто преди шест години Емили и майка ѝ се преместиха в този малък апартамент, им се наложи да съжителстват с постоянните караници на съседите си. Накрая Емили започна да ги смята за досадна част от къщата – също като скосения таван в стаята ѝ, в който постоянно блъскаше главата си, или като миниатюрното пространство между пералнята и душа в банята, в което подгържането на личната хигиена беше истинско изпитание. Но напоследък скандалите между съпрузите Трелони минаваха всякакви граници. Особено госпожата – гласът ѝ звучеше по-войнствено от всякога.

– Гледаш прекалено много телевизия, скъпа. Хайде, обличай се, че след малко ще дойде госпожица Крап – каза майка ѝ, докато си слагаше обещите с клипс, направени от две копчета.

– Мамо, нямам нужда от гледачка! Вече съм на единайсет години! – запротестира Емили.

– Емили, не започвай отново... Трябва да тръгвам, в офиса има проблем. Чао! Целувки!

И преди Емили да успее да отвърне, майка ѝ излетя от стаята.

В този момент от съседния апартамент се чу нещо като ръмжене, а после се възцари мъртвешка тишина. Емили замръзна. Единствено сърцето ѝ биеше като полудяло. Случи се, помисли си тя. Госпожа Трелони удуши мъжа си! След няколко минути, които се сториха на Емили цяла вечност, вратата на съседния апартамент изскърца злобещо, последва шум от влачене на нещо тежко по площадката, а после се чу „Туп! Туп!“.

Сигурно госпожа Трелони се опитва да се освободи от тялото! Емили се изстреля към вратата. Но в мига, в който я отвори, се озова лице в лице с една пищна фигура, облечена в розово.

– Добър ден, съкровище! – изчурулика гетегледачката и внимателно свали елегантната си шапка от изрядно подредените си белоснежни къдрици. Емили надникна зад ро-

зовата грамада, но откри с разочарование, че на стълбите вече няма никого.

– Ало, Емили? – гласът на майка ѝ по телефона се чуваше на фона на тракане по клавиатура, разгорещени спорове и далечни неясни шумове.

– Здравей, мамо, не ми казвай, че...

– Да, пак трябва да остана в офиса до късно. Вечеряй без мен, скъпа.

– Обеща ми да си вземеш два дни отпуск тази седмица! – не може да скрие разочарованието си Емили.

Емили не броеше дните до лятната ваканция, за разлика от съучениците си. За тях лятото означаваше безкрайно много свободно време, пътувания до чудни места заедно с майките, бащите, бабите, дядовците и братовчедите им и забавления, свързани с много пари. Но не и за Емили. Така става, когато майка ти има гениалната идея да те запише в най-снобското училище в квартала в името на образованието „на добро ниво“.

За разлика от съучениците си, Емили имаше само майка си, която работеше в рекламна агенция, а това означаваше работа, рабо-

та и още работа и най-много една седмица почивка в някой малък евтин хотел.

Останалото време от ваканцията Емили прекарваше с госпожица Крап, пенсионирана учителка, с изнервящ вкус към розовия цвят и още по-изнервящ захаросан глас. Тя пристигаше всеки ден към осем часа сутринта и до седем вечерта се спазваха нейните правила, а това означаваше дълъг списък от забрани, между които и забраната да се гледат криминални телевизионни сериали, които плашеха госпожица Крап до смърт. И които, кой знае защо, бяха любимите на Емили.

– Появи се ново непредвидено обстоятелство... – продължаваше да обяснява майка ѝ. – Веднага, щом завършим този клип, нещата ще се променят. Потърни още три или четири гена, съкровище, и ще приключим.

– Всеки път казваш така! – въздъхна Емили. – Може ли да поръчам кебап за вечеря? – попита невинно, като се надяваше да накара майка си да се почувства виновна, но не се получи.

– Във фризера има биолазаня с броколи – отвърна майка ѝ.

– Броколи? Гадост...

– И не ме чакай будна...

– Пак ли ще се прибереш посред нощ?

– Емили, не мога да направя нищо. Не забравяй, че те обичам!

– Знам – въздъхна Емили.

– Само „Знам?“ – подсмихна се майка ѝ. – На това място трябваше да кажеш „и аз те обичам, мамо“!

– А, да... Мамо, хайде, че трябва да тръг...

– За всичко трябва да те подсецам, включително и да ядеш броколи, които са толкова полезни – продължи майка ѝ невъзмутимо.

– Мамо, занимавам се с нещо важно, ще се чуем после.

– Госпожица Крап при теб ли е?

– Разбира се! В банята е... – излъга Емили.

– Кажу ѝ да ми се обади, да я предупредя, че ще закъснея.

– Мамо, казах ти вече, нямам нужда от гледачка!

– Емили, моля те, да не започваме пак с тези спорове. Може би трябва да ти припомня...

– Добре, ще ѝ кажа да ти се обади. Чао! – прекъсна я Емили от страх, че майка ѝ ще заговори пак за старата случка с господин Уизински.

Беше се случило преди три месеца. Неочаквано от пощенските кутии на кооперацията започнаха да изчезват вестници и списания. Крадецът изобщо не подбираше – прибираше както списания със светски клюки, така и специализирани издания по макроикономика и маркетинг. Не пропускаше и списания за пътувания, нито пък брошури за плетене на една кука. Всички съседни се чудеха какво става и накрая започнаха да се обвиняват взаимно. Напрежението така нарасна, че Емили реши да се намеси. Благодарение на няколко тайни наблюдения тя откри виновника. Оказа се господин Уизински, възрастен съсед, който се готвеше да се пренесе в къщата на дъщеря си и вестниците му трябвали, за да опакова колекцията си чаши от бохемски кристал. За беда, самият господин Уизински изненада Емили в собственото си мазе, докато тя заснемаше доказателствата за престъплението му с дигиталния си фотоапарат. И за още по-голяма беда, от изненада Емили събори един от кашоните с ценни чаши. И макар че разобличи крадеца, тя също се оказа виновна и сега сигурно щеше да се наложи да търпи госпожица Крап чак докато навърши 18 години.

Емили внимателно прибра телефона в джоба си, като се опитваше да не гледа надолу. Под нея ръмжеше лондонският трафик в час пик. Лазейки на четири крака по перваза, Емили премина разстоянието, което я деляше от балкона на семейство Трелони. Още малко и щеше да види със собствените си очи мястото на ужасното престъпление.

Но за да разберем как Емили се беше озовала на перваза, трябва да се върнем десетина минути назад, когато, като се преструваше, че пише домашните си, мислеше по какъв начин да разобличи госпожа Трелони.

– Студеничко е тука... – оплака се внезапно госпожица Крап и се сви в бонбоненорозовото си пуловерче от ангорска вълна. – Мъничката ми, би ли затворила прозореца?

Тръпки полазиха по гърба на Емили, но не от студ, а от захаросаните нотки в гласа на детегледачката. Момчето мълчаливо стана и се доближи до мъничкия балкон на стаята. И тогава забеляза госпожа Трелони, която точно в този момент излизаше от кооперацията. Емили се обърна инстинктивно към балкона на съседката. Прозорците бяха от-

ворени. Дръзка идея проблесна в главата ѝ. Тя измери с поглед разстоянието между двата балкона – не беше невъзможно. Такъв уникален случай да огледа местопрестъплението не беше за изпускане!

– Добре ще е да пийнем нещо горещо – говореше в този момент госпожица Крап, докато ровеше в шкафа сред бисквитите без захар, сухарите без мазнина и кафето без кофеин. – Скъпа, пие ли ти се шоколад със сметана? Ще сляза до долу да взема, ако ти стоиш кротко тука – предложи тя.

Емили не можеше да повярва на късмета си.

– Разбира се, ще го изпия с удоволствие, много сте любезна – отговори момичето с ангелска усмивка.

Веднага след като детегледачката затвори вратата зад гърба си, Емили грабна фотоапарата и се запромъкна по перваза към балкона на съседите.

Точно в този момент се обади майка ѝ.

След като приключи разговора, Емили се промъкна внимателно до балкона на семейство Трелони. Влезе на пръсти в хола, като притискаше гръб към стената, точно както правеха детективите в криминалните фил-

ми. Извади фотоапарата и се огледа. Трябваше да има следи от борба. Не можеше госпожа Трелони да извлече тялото на съпруга си, без да размести нищо. Но всичко изглеждаше в безупречен ред – от бюфета до голямата кръгла маса със свършено подредени около нея столове и дивана с бухнали възглавнички.

„Естествено, после е подредила всичко...“, каза си Емили. От телевизионните сериали знаеше, че няма престъпление, което да не остави следи. Емили залази на четири крака по пода, твърдо решена да открие някоя улика.

В този момент във входната врата се превъртя ключ. Емили скочи на крака, като търсеше къде да се скрие, но преди да успее да направи каквото и да било, собственичката на апартамента цъфна на прага.

– О, добър ден, госпожо Трелони... – усмихна се Емили с най-милата си усмивка.

За миг жената се втрещи, а после се разрази буря.

Изправеният на площадката млад полицай явно се почувства доста неловко.

– Ако не се бях върнала вкъщи, защото забравих списъка с покупки, кой знае какво

щеше да ми открадне тази нахалница! – крещеше госпожа Трелони.

Госпожица Крап мачкаше нервно кърпичка от розова дантела и гледаше втренчено Емили с насълзени очи и трепереща долна устна. За толкова години славна кариера не беше попадала в такава неудобна ситуация.

На Емили ѝ се искаше да потъне вдън земя. Бръкна в джоба на суитшърта си и напипа някаква хартия. Писмото от пощальона! Съвсем беше забавила за него и наскрег тази ужасна ситуация изведнъж изпита любопитство да разбере какво пише вътре... Но отривистото тракане на токчетата я отклони от намерението ѝ. Сега наистина беше загазила.

– Емили! – извика майка ѝ и се спусна към нея.

Госпожа Трелони обаче се изпречи на пътя ѝ и спря устрема ѝ.

– Озактете тази престъпница дъщеря си! Искам да ми бъдат изплатени морални и материални щети!

– Сигурна съм, че е станало ужасно недоразумение! – отвърна спокойно Линда.

– Какво недоразумение! Дъщеря ви е влязла в къщата ми! А вие сте една безотговорна

майка! Полицай, арестувайте това момиче незабавно!

Полицаят погледна първо Емили, после госпожа Трелони и се прокашля смутено.

– По-добре арестувайте тази жена! – избухна Емили и посочи разбеснялата се госпожа Трелони. – Убила е мъжа си!

– Каквоооо!?! – зяпна Трелони.

– Емили! – възмутено я погледна майка ѝ.

– Ооо! – изхлипа госпожица Крап.

– Чух я! – не отстъпваше Емили. – Караха се, после се чу смразяващ вик и накрая шум от влачене на тежко тяло по стълбите! – довърши разказа си момичето на един дъх.

Четири чифта очи я гледаха втренчено. Възцари се такава тишина, че и муха да бръмнеше, щеше да се чуе. Но вместо да бръмне муха, изскърца вратата на асансьора.

– Проклет куфар! – чу се мърморене. – Казвах аз на жена ми, че го е напълнила прекалено! – и пред смаяните очи на всички се появи самият господин Трелони.

– Но... но... вие сте жив?! – ахна Емили.

– Жив и здрав! И освен това много ядосан. Екскурзията до Брайтън на клуба ми по бридж беше отложена, защото шофьорът на автобу-

са се разболял от варицела. Представяте ли си! – разпери ръце господин Трелони. А после се огледа смаяно: – Ама какво става тук?

В следващите двайсет минути семейство Трелони заплашваха Емили и майка ѝ с всички възможни наказателни мерки. За пръв път двамата бяха на едно и също мнение. Когато най-после горкият полицаи успя да въведе малко ред и да убеди ядосаното семейство да се откаже от всичките обвинения към Емили и майка ѝ, при условие че двете обещаят да стоят далеч от тях, дойде ред на хленченето на госпожица Крап.

– Подавам оставка... ох... веднага! Никога не бих си помислила... ох... че ще ми се наложи да си имам вземане-даване... с полицията!

След като тя си тръгна, Емили очакваше огън и пламък, но майка ѝ не каза нищо.

Веднага след като прекрачиха прага на апартамента обаче, тя презърна гъщеря си и възкликна:

– Никога повече не ми причинявай подобно нещо!

Но не добави нищо друго.

Тази вечер Емили гледа дълго тавана на мъничката си стая, от който просветваха

фосфоресциращите звездички, които двете с майка ѝ бяха залепили в един неделен ден преди шест години. Можеха да се разпознаят съзвездията, прекопирани от един стар звезден атлас. Легнала в тъмното, Емили чу Линда да обикаля нервно из къщата до късно и нямаше как да не помисли, че още ѝ е сърдита. Но тогава защо не ѝ се беше скарала? Тука имаше нещо странно, но не успяваше да разбере какво.